

ROMÂNIA
TRIBUNALUL BUCUREȘTI – SECȚIA A II-A
CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Sediul: București, Bd. Unirii, nr. 37, Sector 3, 030823
Telefon: 0021. 408. 37. 00/ 0021. 408. 36. 00
Fax: 0021. 408. 37. 81
Data emiterii: 07.07.2023

pe adresa prim. el. jud.
B.A. - 2023
N. 1

Către

CONSILIUL JUDEȚEAN NEAMȚ
MONITORUL OFICIAL
PARTEA I

Lev. Sect. 13
de publicat
13.07.2023

Str. Alexandru cel Bun nr. 27, Piatra Neamț, județul Neamț

Potrivit dispozițiilor art. 23 din Legea 554/2004 în conformitate cu care „Hotărârile judecătorești definitive prin care s-a anulat în tot sau în parte un act administrativ cu caracter normativ sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor. Acestea se publică obligatoriu după motivare, la solicitarea instanțelor, în Monitorul Oficial al României, Partea I, sau, după caz, în monitoarele oficiale ale județelor ori al municipiului București, fiind scutite de plata taxelor de publicare”, vă înaintăm alăturat, în vederea publicării, în copie certificată pentru conformitate cu originalul, sentința civilă nr. 6684/08.12.2020 pronunțată de Tribunalul București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal în dosarul nr. 7969/3/2020, definitivă prin decizia civilă nr. 1731/09.06.2022 a Curții de Apel București – Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal, prin care s-a anulat în parte HCJ Neamț nr. 80/2018, respectiv art. 15 și Anexa 15 și toate obligațiile financiare și actele subsidiare emise în baza acestora.

Vă mulțumim pentru colaborare!

PRESEDINTE SECȚIE
Alexandru Marian Stătescu

GREFIER
Denisa Cătălina Iliescu

R O M Â N I A
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A II-A – CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
SENTINȚA CIVILĂ NR. 6684
ȘEDINȚA PUBLICĂ DIN DATA DE 08.12.2020

Tribunalul constituit din:

PREȘEDINTE: IULIA URSAN
GREFIER: FLORENTINA ȘERBAN

Pe rol se află soluționarea acțiunii în contencios administrativ formulate de către reclamanta **TELEKOM ROMANIA COMMUNICATIONS S.A.**, în contradictoriu cu pârâții **JUDEȚUL NEAMȚ** și **CONSILIUL JUDEȚEAN NEAMȚ**, având ca obiect „anulare act administrativ”.

La apelul nominal făcut în ședință publică a răspuns reclamanta prin avocat, în temeiul împuternicirii pentru reprezentare juridică depuse la dosarul cauzei, lipsă fiind pârâții.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care:

Nefiind motive de amânare a judecării și constatând faptul că nu mai sunt de discutat alte chestiuni prealabile dezbaterilor în fond, Tribunalul apreciază cauza în stare de judecată și acordă cuvântul în dezbateri asupra fondului cauzei.

Pe fondul criticilor, reclamanta, prin avocat și-a susținut poziția procesuală, de admitere a cererii de chemare în judecată, astfel cum a fost motivată și dovedită, respingerea ca neîntemeiate și nesusținute a apărărilor pârâtei, cu cheltuieli de judecată pe cale separată. Reclamanta solicită anularea parțială a HCJ nr. 80/2018, respectiv a art. 15 și a Anexei nr. 15 pentru solicitanții de drept de acces – furnizori de rețele publice de comunicații electronice, autorizați în condițiile legii. Arată că HCJ nr. 80/2018 este nelegală, întrucât Legea nr. 159/2016 reprezintă legea specială și derogă de la OG nr. 43/1997; actul administrativ contestat este nelegal și prin raportare la prevederile art. 6 alin. 2 lit. b și c și art. 6 alin.3 și 5 din Legea nr. 154/2012, tarifele de acces fiind stabilite în mod arbitrar. Inexistența motivării actului administrativ atrage nulitatea absolută a art. 15 și a Anexei 15 la HCJ nr. 80/2018. De asemenea, arată că, actul administrativ contestat încalcă prevederile imperative ale Legii nr. 159/2016, precum și pe cele ale art. 288 alin. 2 din Codul fiscal, fiind lovit de nulitate absolută.

Tribunalul reține cauza spre soluționare.

TRIBUNALUL,

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal la data de 25.03.2020 cu nr. 7969/3/2020, reclamanta **TELEKOM ROMANIA COMMUNICATIONS S.A.** în contradictoriu cu pârâții **JUDEȚUL NEAMȚ** și **CONSILIUL JUDEȚEAN NEAMȚ** a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună:

1. Anularea parțială a Hotărârii Consiliului Județean nr. 80/2018, respectiv a art. 15 și a Anexei nr. 15 pentru solicitanții de drept de acces – furnizori de rețele publice de comunicații electronice, autorizați în condițiile legii;
2. Înlăturarea tuturor obligațiilor financiare, administrative și/sau de orice altă natură, stabilite potrivit acestor anexe în sarcina Telekom, în calitate de proprietar de rețele publice de comunicații electronice, deținute pe raza Județului Neamț;
3. Obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

CONFORM CU ORIGINALUL

Cererea de chemare în judecată nu a fost timbrată. Astfel, reclamantei i s-a pus în vedere, prin rezoluția din data de 19.05.2020, să achite taxa judiciară de timbru în cuantum de 100 de lei sub sancțiunea anulării acțiunii sau a cererii.

La data de 24.06.2020 reclamanta a făcut dovada plății taxei judiciare de timbru, în conformitate cu dispozițiile art. 16 din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru.

În motivarea cererii, reclamanta susține că la nivelul Județului Neamț a fost adoptată, în anul 2018, Hotărârea Consiliului Județean nr. 80/2018 prin intermediul căreia s-au stabilit tarifele pentru exercitarea dreptului de acces din zona drumurilor județene pentru furnizorii de rețele de comunicații electronice, în conformitate cu Anexa nr. 15. Invocând aplicabilitatea HCJ nr. 80/2018, Consiliul Județean Neamț a transmis reclamantei factura nr. 0122 din 02.05.2019 aferentă trimestrului II 2019 și somația nr. 11162 din 12.06.2019, prin care a solicitat *„achitarea debitului restant în cuantum de 19.345,80 lei, reprezentând contravaloarea dreptului de acces în domeniul public situat în zona drumurilor județene din județul Neamț”*. În opinia reclamantei, Consiliul Județean Neamț a considerat că furnizorii de rețele de comunicații electronice ar avea un drept de acces pe proprietatea unităților administrativ-teritoriale în schimbul achitării unui tarif, astfel cum acesta a fost stabilit potrivit anexei 15 din HCJ nr. 80/2018.

La data de 30.10.2009 reclamanta arată că între Consiliul Județean Neamț și predecesoarea reclamantei Romtelecom S.A. a intervenit Contractul nr. 100/05/02/02/03/2166 privind utilizarea zonei drumurilor județene din județul Neamț pentru exercitarea dreptului de acces de către Romtelecom S.A. în vederea instalării, întreținerii, înlocuirii sau mutării elementelor rețelelor de comunicații electronice, inclusiv suporturile și celelalte facilități necesare pentru susținerea acestora, amplasate în zona drumurilor.

Reclamanta precizează că prin același Contract, părțile au stabilit ca în vederea exercitării dreptului de acces, Romtelecom S.A. va achita suma de 4.596,66 lei/lună, menționându-se totodată că tariful va putea fi actualizat anual, prin încheierea unor acte adiționale între părți. Prin Actul adițional nr. 1100 din 15 aprilie 2011, părțile au convenit completarea obiectului Contractului, în sensul includerii în cadrul acestuia și a suprafețelor de teren aferente obiectivelor indicate conform fișelor de calcul prevăzute în anexele 1 - 5 ce fac parte integrantă din actul adițional. Prin Actul adițional nr. 2 din 21 februarie 2017, părțile au convenit asupra unor modificări ale Contractului, printre care și cea cu privire la cuantumul sumei datorate pentru exercitarea dreptului de acces, aceasta fiind de 6.448,60 lei/lună, *„conform fișelor de calcul anexele 1 - 22 la prezentul act adițional”*.

Mai arată că, în temeiul art. 6 din Legea nr. 159/2016, la data de 29 noiembrie 2018 a fost publicată în Monitorul Oficial, partea I nr. 1013, Decizia ANCOM nr. 997/2018 privind tarifele maxime care pot fi percepute pentru exercitarea dreptului de acces pe, deasupra, în sau sub imobilele proprietate publică.

Reclamanta arată că a transmis adrese pârâtului Consiliul Județean Neamț nr. TKR/FIN/API/101420 din 30.01.2019, TKR/FIN/API/108302 din 04.04.2019, respectiv TKR/FIN/API/116106 din 24.06.2019 pentru încheierea unui act adițional în sensul aducerii la îndeplinire a Legii nr. 159/2016 și a Deciziei ANCOM nr. 997/2018, aceasta din urmă solicitând numai plata facturii nr. 0122 din 02.05.2019 aferentă trimestrului II 2019.

Astfel, reclamanta precizează că în pofida tuturor demersurilor efectuate de Telekom care a solicitat încheierea actului adițional, încercând în toată această perioadă să soluționeze amiabil situația pentru ca părțile să reglementeze și să aplice tariful în acord cu prevederile legale imperative, CJ Neamț nu a înțeles să dea curs solicitărilor sale și să se conformeze Deciziei ANCOM nr. 997/2018, ba chiar a promovat în fața Judecătoriei Piatra-Neamț cerere de chemare în judecată ce face obiectul dosarului nr. 9251/279/2019, potrivit căreia a solicitat obligarea reclamantei la plata tarifului de acces pe drumurile județene Neamț, respectiv suma de 19.345,80 lei și majorări de întârziere.

Referitor la nelegalitatea H.C.J. nr. 80/2018, reclamanta susține că este furnizor de rețele de comunicații electronice, cum de altfel este menționat și în Contract, și că în considerarea acestei calități, sunt aplicabile prevederile legale imperative ale Legii nr.

CONFORM CU ORIGINALUL

159/2016 și ca atare ale Deciziei ANCOM nr. 977/2018. Ca atare, textele legale la care fac referire pârâții pentru a motiva în drept obligarea reclamantei la plata sumelor ce reprezintă tarifele de utilizare a drumurilor și pe care le contestă, nu au aplicabilitate, pentru simplul fapt că există o lege specială în materia comunicațiilor care reglementează inclusiv aspectul referitor la aceste tarife, în conformitate cu prevederile art. 47 alin. (13) din Legea nr. 159/2016.

Prin urmare, în opinia reclamantei, Legea nr. 159/2016 stabilește un regim derogatoriu privind accesul pe proprietatea publică în vederea construirii, instalării, întreținerii, înlocuirii și mutării de rețele publice de comunicații electronice și infrastructură fizică suport, în ceea ce privește tarifele de acces pe proprietatea publică. În acest caz, autoritatea are obligația de a da eficiență dispozițiilor legale cu forță juridică superioară, iar un act normativ cu o forță juridică inferioară Legii nr. 159/2016 (i.e. HCJ nr. 80/2018) nu poate produce efecte contrare legii.

De asemenea, reclamanta susține că tarifele au fost stabilite prin HCJ nr. 80/2018 în mod arbitrar de către pârâte, fiind necesar ca aceste tarife să acopere exclusiv contravaloarea lipsei de folosință și despăgubirea pentru prejudicii directe și certe cauzate de efectuarea lucrărilor și prin existența și funcționarea rețelelor de comunicații electronice și a elementelor de infrastructură fizică suport, urmând ca aceste tarife să aibă în vedere și beneficiile tangibile și intangibile aduse prin instalarea rețelelor de comunicații electronice. Mai arată că adoptarea HCJ nr. 80/2018 ignoră dispozitive Legii nr. 154/2012, care la art. 6 alin. (5) interzicea în mod expres aplicarea altor tarife decât cele ce rezultă din prevederile acesteia.

Nu în ultimul rând, reclamanta arată că aceste tarife au fost stabilite nediferențiat, fiind identice atât pentru proprietatea publică administrată de Consiliul Județean Neamț, cât și pentru cea privată, aflată în patrimoniul autorității.

În ceea ce privește inexistența motivării actului administrativ, reclamanta arată că hotărârile consiliilor județene trebuie să îndeplinească toate condițiile de valabilitate, fie ele de formă sau de fond, iar motivarea actului administrativ reprezintă o condiție esențială a validității acestuia, ea reprezentând un principiu intrinsec dreptului administrativ.

Astfel, întreaga motivare a art. 15 al HCJ 80/2018 se regăsește într-o singură propoziție, fiind precizat doar că se stabilesc „tarifele pentru exercitarea dreptului de acces din zona drumurilor județene pentru furnizorii de rețele de comunicații electronice, în conformitate cu Anexa nr. 15”. În opinia reclamantei, se constată inexistența unui raport de specialitate emis de compartimentul cu abilitați în acest sens din cadrul organului emitent, precum și inexistența unei expuneri de motive care să fi stat la baza instituirii taxei de la Anexa 15 la HCJ 80/2018.

În concluzie, reclamanta susține că actul normativ reprezentat de HCJ nr. 80/2018 încalcă prevederile imperative ale Legii nr. 159/2016, precum și pe cele ale art. 288 alin. (2) Cod fiscal, fiind astfel lovit de nulitate absolută.

În drept au fost invocate prevederile art. 1 alin. (1), art. 4 alin. (4), art. 7 alin. (1), (1[^]) și (3), art. 8 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, Legea nr. 154/2012, Legea nr. 159/2015 și Decizia ANCOM nr. 977/2018.

În dovedire, reclamanta a solicitat administrarea probei cu înscrisuri.

La data de 03.09.2020 pârâțul Consiliul Județean Neamț a formulat **întâmpinare**, prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiată.

În motivare, pârâțul susține că în mod legal, a aprobat tarifele pentru exercitarea dreptului de acces din zona drumurilor județene pentru furnizorii de rețele de comunicații electronice, în conformitate cu anexa nr. 15, situație în care apreciază că Hotărârea nr.80/2018 este legală, fiind adoptată cu respectarea formalităților și a cvorumului prevăzut de lege, fapt ce rezultă și din procesul-verbal al ședinței ordinare a Consiliului Județean Neamț din 26 aprilie 2018, în cadrul căruia proiectul privind stabilirea taxelor, tarifelor și amenzilor din competența de aprobare a Consiliului Județean Neamț, pentru anul fiscal 2019 a fost votat cu 31 de voturi „pentru”, hotărârea fiind astfel adoptată.

Susținerea reclamantei că nu ar fi existat un raport de specialitate și o expunere de motive care să fi stat la baza instituirii taxei de la Anexa Hotărârii Consiliului Județean Neamț

CONFORM CU ORIGINALUL

nr. 80/2018, este eronată, astfel pentru proiectul de hotărâre menționat anterior au fost întocmite expunerea de motive și raportul de specialitate.

Pârâtul susține că nemulțumirea reclamantei în ceea ce privește cuantumul tarifelor pentru exercitarea dreptului de acces din zona drumurilor județene pentru furnizorii de rețele de comunicații electronice este tardivă, acesta având posibilitatea de a formula amendamente încă din momentul publicării proiectului, deci anterior adoptării hotărârii atacate.

Arată că invocarea Deciziei nr. 997/2018, emisă de Președintele Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații, în completarea Legii nr. 159/2016 privind regimul infrastructurii fizice a rețelelor de comunicații electronice, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru reducerea costului instalării rețelelor de comunicații electronice, ca temei al anulării hotărârii Consiliului Județean Neamț este neîntemeiată, aceasta nefiind în vigoare la data emiterii hotărârii, astfel încât nu poate constitui un temei pentru anularea Hotărârii Consiliului Județean Neamț nr. 80/2018. Cu alte cuvinte, în mod eronat reclamanta afirmă că baza legală a stabilirii tarifului nu este Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 și hotărârea Consiliului Județean Neamț a cărei anulare se cere.

În dovedire, pârâtul a solicitat administrarea probei cu înscrisuri.

La data de 20.10.2020 reclamanta a depus **răspuns la întâmpinare** prin care a solicitat admiterea cererii de chemare în judecată astfel cum a fost formulată, având în vedere lipsa de temeinicie a susținerilor cuprinse în întâmpinare.

În temeiul art. 223 C. pr. civ., părțile au solicitat judecarea în lipsă a prezentei cauze.

Analizând actele și lucrările dosarului, prin prisma probelor administrate și prin raportare la dispozițiile legale incidente în speță, Tribunalul reține următoarele:

Prin HCJ Neamț nr. 80/2018 privind stabilirea taxelor, tarifelor și amenzilor din competența de aprobare a Consiliului Județean Neamț, pentru anul fiscal 2019 au fost aprobate tarifele pentru exercitarea dreptului de acces din zona drumurilor județene pentru furnizorii de rețele de comunicații electronice – art. 15.

Conform anexei 15 la HCJ 80/2018, C.J. Neamț a stabilit următoarele tarife: traversare aeriană 0,12 lei lună/ml, subtraversare drum pietruit 0,24 lei lună/ml, subtraversare drum modernizat 0,36 lei lună/ml, instalații în lungul drumului în ampriza drumului 0,14 lei lună/ml, instalații în lungul drumului în spațiul de siguranță 0,10 lei lună/ml, instalații și cabluri în canale tehnice ale podurilor și pasajelor sau legate de suprastructura ori infrastructura acestora 1,92 lei lună/ml.

Se reține că, prin Contractul nr. 100/05/02//02/03/2166/30.10.2009 privind condițiile de exercitare a dreptului de acces al ROMTELECOM SA pe domeniul public situat în zona drumurilor județene, aflat în administrarea Consiliului Județean Neamț încheiat între reclamantă și pârâtul CJN, s-a stabilit faptul că societatea reclamantă are drept de acces perpetuu și permanent la instalațiile amplasate pe teren precum și la elementele de rețea conectate la echipamentele existente sau care vor fi instalate în vederea efectuării lucrărilor de instalare, întreținere, înlocuire, mutare, pe toată durata lor de existență. Termenul contractului – pe toată durata existenței elementelor de rețea de comunicații electronice.

La art. 3 din contractul încheiat între părți s-a stabilit ca reclamanta să plătească un tarif de 4.596,66 lei/lună, tarif ce putea fi actualizat anual. Tot aici se arată că, în situația în care Guvernul României, în aplicarea prevederilor art. 26 al. 5 din OUG nr. 79/2002 privind cadrul general de reglementare al comunicațiilor va stabili o obligație de plată, titularul dreptului de acces va datora numai sumele respective ca preț al contractului.

Se constată astfel, că la baza încheierii contractului, în special la stabilirea tarifelor, au stat dispozițiile OUG nr. 79/2002 privind cadrul general de reglementare a comunicațiilor.

La baza emiterii HCJN contestată au stat dispozițiile codului fiscal și ale Legii nr. 215/2001 legea administrației publice locale.

Raportarea la OG nr.43/1997, astfel cum precizează pârâtul în întâmpinare, în cazul rețelelor de comunicații electronice, este nelegală, în această materie acționează un alt act normativ cu caracter special, care stabilește dreptul de utilizare și tarifele pentru ocuparea zonei drumului.

CONFORM CU ORIGINALUL

În consecință, pentru operatorii autorizați din domeniul telecomunicațiilor nu este aplicabilă OG nr.43/1997 și nu li se pot stabili tarife așa cum sunt cele din Anex nr. 15 la HCJ Neamț nr. 80/26.04.2018.

O.G. nr.43/1997 este un act normativ care reglementează la nivel general regimul drumurilor, în schimb Legea nr.154/28.09.2012 (inițial OUG nr. 79/2002), privind regimul infrastructurii rețelelor de comunicații electronice ce a intrat în vigoare la data de 31.10.2012, este actul normativ care reglementează dreptul de acces al operatorilor autorizați la rețeaua de drumuri, cu stabilirea tarifelor aferente.

Legea 154/2012 a fost urmată de Ordonanța de urgență nr. 111/2011 privind comunicațiile electronice și de Legea nr. 159/2016 privind regimul infrastructurii fizice a rețelelor de comunicații electronice, precum și pentru stabilirea unor măsuri pentru reducerea costului instalării rețelelor de comunicații electronice, în vigoare de la 28 iulie 2016.

În raport cu aceste dispoziții, Consiliul Județean Neamț are prerogativa legală în ceea ce privește reglementarea normelor privind dreptul de ocupare sau folosința a terenurilor din zona drumurilor județene, în cadrul județului Neamț, însă această posibilitate trebuie să se conformeze legilor speciale care conferă regimuri juridice distincte în anumite materii, așa cum se întâmplă și în materia comunicațiilor electronice.

Există o importantă distincție între cele două acte normative și care relevă de ce aplicarea OG nr.43/1997 ca bază legală pentru Anexa 15 a hotărârii menționate este greșită, Legea nr.154/2012 și respectiv, Legea nr. 159/2016 stabilind un alt tip de drept de acces pe proprietăți - pe de o parte, un drept de utilizare, recunoscut în baza OG nr. 43/1997, iar pe de altă parte, un drept de acces pe proprietăți - un drept de servitute legală - special conferit de către legiuitor furnizorilor în domeniul comunicațiilor electronice.

Aceste deosebiri de substanță a dreptului de utilizare sunt în corelație cu persoana beneficiarilor celor două drepturi - dreptul de acces pe proprietăți reglementat de Legea nr. 154/2012, Legea 159/2016 poate fi exercitat doar de furnizori de comunicații electronice, iar celălalt drept poate avea ca beneficiar orice persoană.

De asemenea, condițiile de exercitare a celor două drepturi sunt total diferite, iar modul de stabilire a acestor condiții este, de asemenea, diferit. Astfel, în cazul exercitării dreptului de acces pe proprietăți, toate condițiile se stabilesc prin acordul părților, situația fiind diferită pentru dreptul de utilizare a drumurilor județene.

Conform art. 6 al. 4, 5 și 6 din Legea nr. 159/2016 „(4) Tarifele maxime care pot fi percepute de entitățile prevăzute la alin. (1) sau (2) vor acoperi contravaloarea lipsei de folosință și despăgubirea pentru prejudiciile directe și certe cauzate prin efectuarea lucrărilor, precum și prin existența și funcționarea rețelelor de comunicații electronice și a elementelor de infrastructură fizică instalate, fiind stabilite prin decizia președintelui ANCOM, emisă în termen de maximum 9 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi. (5) ANCOM va stabili tarifele maxime prevăzute la alin. (4) pe baza unei metodologii detaliate, ținând cont de valoarea de piață a folosinței bunurilor afectate, cu respectarea principiilor transparenței, obiectivității și nediscriminării. (6) Tarifele maxime prevăzute la alin. (4) vor fi justificate și vor fi proporționale cu afectarea imobilului respectiv, urmând să aibă în vedere, printre altele, următoarele beneficii tangibile și intangibile: a) facilitarea îmbunătățirii competențelor digitale și a infrastructurii sistemului național de furnizare online a serviciilor publice, precum și îmbunătățirea accesului la infrastructura și aplicațiile publice; b) plusul de valoare adus imobilelor proprietate publică a statului sau a unităților administrativ-teritoriale ce au instalate rețele de comunicații electronice, comparativ cu imobilele care nu dețin infrastructura pentru comunicații electronice; c) lansarea de noi servicii publice, inclusiv eficientizarea datorată informatizării; d) facilitarea incluziunii sociale și reducerea decalajului economic între localitățile dezvoltate și cele nedezvoltate, prin creșterea valorii adăugate a sectorului comunicațiilor electronice asupra celorlalte sectoare ale economiei; e) facilitarea implementării de sisteme inteligente, cum ar fi semafoarele inteligente sau controlul traficului, cu efecte directe asupra reducerii cheltuielilor cu plata utilităților; f) înlesnirea dezvoltării de parcuri tehnologice sau centre de cercetare, precum și a altor facilități cu scop asemănător.”

CONFORM CU ORIGINALUL

De asemenea, conform art. 47 al. 1 din același act normativ: „(1) La solicitarea entităților prevăzute la art. 6 alin. (1) ori a furnizorilor de rețele de comunicații electronice, clauzele cuprinse în contractele de exercitare a dreptului de acces pe imobile proprietate publică încheiate până la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi modificate, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a deciziei președintelui ANCOM prevăzute la art. 6 alin. (4), în vederea asigurării respectării dispozițiilor prezentei legi.”

Instanța reține că, în acest mod, prin HCJ Neamț sunt încălcate normele de tehnică legislativă cuprinse în Lg.24/2002, care, la art.4 alin.3 statuează că “actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă”.

Conform art. 47 al. 4 din Legea nr. 159/2016 „4) După expirarea termenelor prevăzute la alin. (1) și (3), clauzele privind tarifele pentru exercitarea dreptului de acces asupra imobilelor proprietate publică, stabilite și practicate cu încălcarea dispozițiilor deciziei președintelui ANCOM prevăzute la art. 6 alin. (4), sunt considerate nescrise, iar sumele astfel încasate se restituie furnizorilor de rețele de comunicații electronice de la care au fost percepute.”

Prin urmare, instanța retine faptul ca statuarea pe cale unilaterală a condițiilor contractuale, respectiv, fără a ține cont de tarifele reglementate de actele normative cu caracter special, vine în contradicție cu prevederile legale menționate, creând o reglementare obligatorie pentru toți furnizorii de rețele, printre care se număra și reclamanta, ignorând posibilitatea negocierii, prevăzută în mod expres de textul legal menționat.

Astfel cum se arată și în disp. art. 47 al. 13 din Legea nr. 159/2016 „(13) Începând cu data intrării în vigoare a prezentei legi, dispozițiile actelor normative sau actelor administrative emise de autoritățile administrației publice centrale ori locale în temeiul cărora ori prin care a fost impusă respectarea anumitor condiții sau plata unor impozite, taxe, tarife și orice alte sume pentru accesul furnizorilor de rețele publice de comunicații electronice la infrastructura operatorilor de rețea își încetează aplicabilitatea, cererile de acces formulate în temeiul dispozițiilor art. 19 urmând a fi soluționate, inclusiv în ceea ce privește tarifele de acces, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi.”

După cum s-a arătat și mai sus, Legea 159/2016 reglementează o situație expresă în care tarifele sunt stabilite de ANCOM iar autoritatea publică locală are obligația de a da eficiență acestor dispoziții și de a se conforma Deciziilor date de ANCOM.

Conform Deciziei ANCOM nr. 977/2018 în situația în care un furnizor de rețele de comunicații electronice instalează rețele pe stâlpi aparținând societăților care transporta sau distribuie energie electrică, aflați pe proprietatea publică — inclusiv pe drumuri, se circumscrie, în opinia ANCOM, prevederilor art. 6 alin. (12) din Legea nr. 159/2016.

Dispozițiile alin. (9) și alin. (12) ale art. 6 din Legea nr. 159/2016 prevăd ca de la data intrării în vigoare a Legii nr. 159/2016 autoritățile administrației publice centrale sau locale nu mai pot stabili și percepe tarife pentru amplasarea în zona drumurilor județene a rețelelor de comunicații electronice, prin utilizarea rețelelor de stâlpi deținute sau controlate de alte persoane decât titularii dreptului de proprietate publică asupra bunului imobil pe care sunt amplasate aceste rețele de stâlpi.

Astfel, cum HCJ Neamț nr. 80/2018 a fost emisă de pârât cu nerespectarea dispozițiilor legii speciale, tribunalul va admite acțiunea reclamantei și va dispune anularea în parte HCJ Neamț nr. 80/2018, respectiv art. 15 și Anexa 15 și toate obligațiile financiare și actele subsidiare emise în baza acestora.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII,
HOTĂRĂȘTE:**

Admite acțiunea formulată de către reclamanta **TELEKOM ROMANIA COMMUNICATIONS S.A.**, cu sediul procedural ales la SCA Dobro, Tulcea & Asociații din

București, sector 1, str. Pictor Theodor Aman nr. 3, în contradictoriu cu pârâții **JUDEȚUL NEAMȚ** și **CONSILIUL JUDEȚEAN NEAMȚ**, cu sediul în Piatra-Neamț, str. Alexandru cel Bun, nr. 27, județul Neamț.

Anulează în parte HCJ Neamț nr. 80/2018, respectiv art. 15 și Anexa 15 și toate obligațiile financiare și actele subsidiare emise în baza acestora.

Cu recurs care se depune la Tribunalul București – Secția a II a Contencios Administrativ și Fiscal în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în conformitate cu dispozițiile art. 402 Cpc, azi, 08.12.2020.

**PREȘEDINTE,
IULIA URSAN**

**GREFIER,
FLORENTINA ȘERBAN**

Redactor/Tehnoredactor jud. I.U.
5 exp.

